

המוות עולה ביקור

גל של התלהבות עברי על ארצות-הב' רית. "הבחורים" הגביצו ל"אדומים" מאק' ארתור, "האיש הגדול ביותר בהיסטוריה" לדעת פקודיו (וכנראה גם לדעת עצמו), סייב מערכה כמעט קלאסית. אולם ההתלהבות התקררה קצת: המטכ"לים האמריקאים הגישו לציבור את החשבון. לפי תכניתם, על המדינה להוציא בכל שנה 50 מיליארד דולאר לצרכי הגנה — אלף מיליארד יותר מתקציבה הרגיל של מדינת יש"ר.

מה אפשר לקנות בכסף זה? ציודו של טירון חדש עולה 337 דולאר. הצבא האמריקאי מוציא 5300 דולאר לשנה (או למעלה מ-100 ל"י לחודש) לקיבוץ מו של כל חייל.

קיומה של אניית-משחית (אחת היחידות ה"קטנות" של הצי) עולה מיליון דולאר לשנה. המפציץ הגדול ביותר (בי-36) מוציא אלף דולאר בכל שעת טיסה. כל טאנק אמריקאי קל שהושמד בקוריאאה עלה למדינה 175,000 דולאר (סכום המספיק לייצר 40 יחידות דיוור בישראל). כל מפציץ מסוג בי-36 עולה 4 מיליון דולאר (מחירו של אלף חדרים בישראל). ציודה של דיביזיית חיל-רגלים עולה 75 מיליון דולאר, ושל דיביזייה משורינת — 200 מיליון דולאר.

פצצה אטומית החפוצה

לפי דעתה של ווינגטון, צפויה סכנה של הפצצה אטומית ל-140 ערים בארצות הברית. הערים: מרכזי תעשייה, מרכזים לייצור מטוסים, ובעיקר — גמלי-מפתח. על ההכנות לקידום פני הפצצה כותב ספרו מונטי גייקובס משיקאגו: —

שלוש פצצות אטום התפוצצו בשיקגו בזעם קטסטרופלי ביום ב'. זהו לפחות מה שקבעו מומחי המשמר האזרחי בתכנית תיהם לדרבן את העיר לאפשרות של התקפה כזאת. הסיפור זכה לפירסום בעל תוגות אשר, מכל מקום, הוסיפה לפרקים את ההערה "זה פרי הדמיון" לרוחב הטרור. הם לא רצו להסתכן עם אוכלוסייה הערוכה למלחמה מתפשטת שתקיף את העיר.

אנשי המשמר האזרחי העריכו את מספר חללי שלוש הפצצות המשוערות ב-100,000—129,000, בו בזמן שמספר הנפגעים היה 125,000—107,000. צרפו את שני הסכומים ותתקברו למספרם המלא של תושבי תל-אביב, אך אותם נפגעים משוערים היו רק 8% מהמיליונים של שיקגו. אנשי המשמר האזרחי סיררו בדמיונם את העיר. הם אמרו ששתי הפצצות הראשונות הוטלו ע"י מטוס, אך ביתר שאת התלהב דמיונם להתפוצצות השלישית וקלטתיה שה מימי הטרור בישראל כשהובעה הדעה של פצצה האחרונה התפוצצה על הקרקע. הי שלטונות אמרו שהם סבורים כי הפצצה המשוערת השלישית "הוסעה אל העיר או שהורכבה כאן והופעלה עם מנגנון-זמן".

הפצצות גרמו לא רק לסגיעות רחבות. הם פעגו בעורקי תחבורה חיוניים — שיקגו היא מרכז מסילות הברזל של המדינה — ופגעו בתחבורה העירונית הפנימית; השמידו את מקורות-המים, הוציאו מכלל שימוש את תחנות השאיבה, והרסו כליל ששה בתי חולים עירוניים.

היראליים המחולט בו התנהלה התקפה נלעגת זו הוא נוגע ללב. יראליים, לפחות, בהודעה לאנשים למה עליהם לצפות במקרה שהעיר תותקף. אך בכל הרשמיות הזאת אין אף רמז לכך שהמשמר האזרחי יופעל כשעת חרום. שום מקלט נגד התקפות אוויר אינו נבנה, ועוד פחות מזה נבנים מרכזי פינוי בהם ירוכזו נפגעי הפצצה האטומית ואלה אשר ישררו. למעשה, לא יקבלו מיליון הנפגעים בהתקפה המשוערת כל אזהרה. אך אנשי המשמר האזרחי גייסו — ועליהם עוד לפתח כמה אמצעים ל"הדרכת הקהל. וזהו ציטטה ישירה מדו"ח ההתקפה:

"ההתקפה על שיקגו, למרות שלא הייתה בלתי צפויה, באה במהירות הבזק. ב"חצות ליל יום ב', טלפן המושל סטיבנסון לראש העיר קאנאלי שהאינטליגנציה הודיעה לו על פעולת אוויר חשודה בים ובאוויר. ב-5:30 לפנות בוקר, ביום ב', קיבל מרכז ההגנה, א. ג. מולאני, מברק זהוב, רשמי וסודי, על התקפת אוויר. אינפורמציה זו הועברה לאנשי הג.א. ושאר עובדי ההתגוננות, אך לרובם המכריע של מיליוני

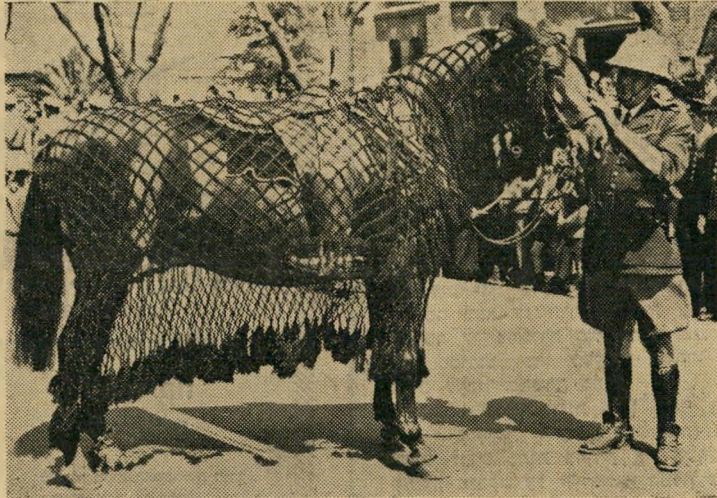
העיר, באו להט המסנור, הרעם המחריש אוניים ופגיעתן המרסקת של הפצצות — כרעם משמיים..."

עשר שנים עברו מאז הפצצה בריטניה מהאוויר. לבריטניה היו אמצעי זהירות מיתוננים היטב שפעלו רבות בהצלחה נפגעים, כיבוי דליקות ושמיירת הקשר. לאנשי הג.א. משיקגו לא ניתן סיכוי. הם יגרפו על ידי מסה אנושית מוכת-בהלה במנוסת-פרא ללא מטרה וללא מושג מה לעשות. מה ריאליסטי טי ונפלא הוא לומר לאנשים למה עליהם לצפות, אך נראה הדבר כאילו פגיעתה של

דרכו האחרונה של יאן סמאטס

על הארון מונחים כובעו של המרשל, חגורתו וחרבו

אחריו צועד סוס שחור שמגפיו של המרשל תלויים עליו בכון הפוך, מנהג הייליים בינלאומי

ההמון מכבה את המרשל שאיחד את עמי אפריקה הדרומית

צילומים: 1. ליזמור, שרות "העולם הזה"

פצצה אטומית צריכה להשאר בגדר סוד עד שיישמדו רבע מיליון אנשים. ניו יורק הראתה קצת יותר אחריות. שם הותקנו צופרים במכוניות המשטרה ואמבולנסים היו מוכנים לשעת הצורך. הצופרים נודעו לשמש כאזעקה, במקרה שהעיר תותקף.

עם התפוצצות הפצצה שני אנשי מדע פירסמו חוברת בשם "התקפת אטום מית — מדריך לחיים". המדריך כולל את ההוראות הבאות: בהישמע אזעקה -- כבה את התנורים ואת החשמל. סגור את כל הדלתות והחלונות. סגור את הוילאות. רד למרתף. אם את מרתף — הכנס לאולם מרכזי. כסה את העורף, הראש והזרועות כדי להגן עליהם מפני שברי זכוכית, חום והקרנה. אם נמצא אתה מחוץ לבית — רוקץ אל

המחסה הקרוב ביותר. אם נוהג אתה במ"כ כונית — העמד אותה ליד המדרכה, השאר את המפתח במכונית כדי שאפשר יהיה להיזר, רוקץ למחסה.

אם לא היתה אזעקה, והפצצה מתפוצצת — פנה עורף להתפוצצות, שכב על כנף, עצום את עיניך, כסה את הראש והזרועות כדי להגן עליהם מפני כויות, אם נמצא אתה מחוץ לבית — התקרב אל בית או עץ, להגנה מפני אבנים. בבית — שכב מתחת למטה או שולחן. אחרי הישמע קול הארבעה — אם תר-

מקציב לחיילים קרביים בקבוק אחד של בירה (3,2% כוהל) ליום. "מרעילים את בנינו באופיום" הרעיו הגברות. מיניסטריון הצבא התעצבן וציווה על מאקארטור להפסיק את ההקצבה.

הפקודה עוררה תרועות-מחאה עצומה מפי כל אוהבי-הבירה באמריקה. חברי קונגרס דינגל צעק שתוצאת ההחלטה תהיה "מוות בטוח לאלפי חיילים". במקום הבירה, שהוא "משקה מועיל ומזין", יאלי-צו החיילים המסכנים לשתות מים קוריאיים שהם נגועים בטיפוס וחולירע והגם "מסוכנים יותר מכדורי האויב".

דינגל לא שקט על שמדיו. הוא הגיש לקונגרס הצעת-החוק שתכריח את הממשלה לתת לחייליה את מנת הבירה. בעל בית-חרושת מפורסם לבירה הציע לשר-הבטחון מתנה של 600.000 בקבוקי בירה חינם.

אויבי הבירה נערכו להתקפה נגדית מוחצת. נשיאת האגוד למלחמה בשכרות הסבירה לציבור שהחיילים הקרביים מתגוללים שיכורים בעפר, קרבן קל לאויב האכזרי. היא גילתה שקיימת מזימה שחורה של בעלי בתי-החרושת לבירה וראשי הממשלה שמטרתה לשכר את החיילים ה"אמיצים". מלבד זאת הציעה לחקור את מצב האסקימוסים באלסקה, ששכרותם המתמת "מוזינה פלישה סובייטית".

הפוליטיקאים במשרד הבטחון היו אובדי-עצות. אם יתנו את הבירה יאבדו את קולותיהן של הגברות, אם יסרבו לתיתו ישניאו על עצמם את אוהדי הבירה. הם מצאו מוצא: מאקארטור אחראי לכל, יש לפנות אליו.

המצביא הזקן, שהיה שקוע בהכנת התכניות לנחיתה ההיסטורית, נאלץ להתפנות למאבק הבירה. הוא מצא פשרה: חיילים קרביים יקבלו שוב את הבירה ש"להם חינם, שועלי העורף יצטרכו לקנותה בכסף. מלבד זאת יוצעו מייסודה לכל דור רש.

צרותיו של הפאנדיט

כשמת גאנדי, הקדוש הפיקח שניצח את האנגלים בנשק הבלתי-משכנע של צום ואי-אלמות, ירדה אדרתו על שכמו של תלמידו מתנגדו נמוך-הקומה ועדין-העינים, הפאנדיט (חכם) גיאלדאר ניהרו. הפאנדיט הוא חניך אוקספורד, דוגל בתרבות ובתעשייה. נדמה היה שגישתו תורבן את הודו בדרכה החדשה.

לפני שבועות אחדים נתברר, פתאום, כי אין שלטונו של הפאנדיט כה יציב. קם לו מתחרה רציני בדמותו של זקן בן 68 הנושא את השם היפה ראג'ישי ("מלך הקדושים") פורושוטאמאס טאנון, בעל זקן וקרחת מתפשטת.

"מלך הקדושים" ירד על ועידתה השנתית של 56 מפלגת הקונגרס (מפלגת גאנדי שחוללה את המהפכה "הטהורה מרם" ושולטת שלטון כמעט מוחלט בהודו). הוא מיגר את כל המועמדים של ניהרו, ראש הממשלה, ונבחר בתרועת-צהלה לנשיא המפלגה.

נגד כפון ויין. הנשיא הקדוש עולה אפילו על גאנדי המנוח שנאטו לתעשייה. הוא מסרב לאכול סוכר המיוצר בתי-חרושת, ואוכל גם סוכר גס מתוצרת ביתית. הוא סבור שעל כל היהודים להתנגד, כמוהו, לייגן, לסיגריות ולאכילת בשר. הוא מתנגד גם לסכונן, בהאמינו שדי לשפוש את הגוף במים. הוא הכריז בפומבי ש"ירידת הבריאות הציבורית נגרמה ע"י הוריקות נגד האבעבועות" וסרב להשתתף בחג דתי שנודע לו שכל עולי-הרגל נדרשים לקבל זריקות נגד חולירע. מכיון שהי החיות קדושים הם, אין הקדוש נועל נעלי עור, אלא נעלי-גומי בלבד.

המאבק המכריע בין ניהרו וטאנון נערך על שאלת-השאלות של הודו: היחס ל"מיעוט המוסלמי במדינה. ניהרו טוען שהודו היא מדינה משותפת להינדואים ולמוסלמים. טאנון מכריז שהודו היא מדינה הינדואית טהורה, ושאינן בה מקום למוסלמים.

בהצבעה הסופית על קו הקונגרס הגיעה התרגשות של ניהרו לשיא. בקול שנעצר מדי פעם מרוב התרגשות העמיד אולטימטום: או שוקונגרס יחליט לתת יחס הגון למוסלמים, או שהוא (ניהרו) יסתלק מתפקידו.

הפאנדיט ניצח. החלטתו נתקבלה, ואף "מלך הקדושים" האהוב פרות והשונא מוסלמים נאלץ להסכים לה.

המאבק על הבירה

בה בשעה שסערת-הקרבנות בקוריאה הגיעה לשיאה התחוללה בווינגטון סערה רועשת שניה. לגברות הנכבדות המנהלות את המערכה נגד האלכוהול נודע כי הצבא